

kost nárazu. Podle § 116 tr. ř. má se předsevzítí místní ohledání, kdykoliv je toho potřebí k objasnění okolnosti pro vyšetřování závažné. Průvodní návrh veřejného obžalobce domáhal se průvodního toho prostředku za přibrání svědků ne jen za účelem zjištění rychlosti jízdy obžalovaného, nýbrž zejména ke zjištění celkové situace v době nehody. Nelze vyloučiti, že by byl dán shlednutím místa, šíře ulice, označením směru, odkud obžalovaný přijížděl, místa, kde a odkud spatřil onoho neznámého chodce, jenž prý dal popud k náhlému zabrzdění, jakož i místa, kam auto z jízdní dráhy zajelo a jaký účinek onen náraz přivodil, nalézacímu soudu další průvodní materiál ke skutkovým zjištěním a takto i k úsudku, zda obžalovaný za jízdy vzhledem ke svahu ulice, její přehlednosti, kluzkosti jízdní dráhy a povaze svého staršího vozidla šetřil předepsané a nutné opatrnosti při řízení auta tak, by za všech okolností byl pánem své rychlosti, zda neměl při náležité bdělosti možnost již dříve onoho neznámého chodce spatřiti a učiniti se svým vozem potřebné opatření, by se mu, přecházejícímu jízdní dráhu, vyhnul bez jakéhokoliv úrazu jak jeho osoby, tak i svého povozu a osob v něm sedících, pokud se týče, zda v případě nutného zabrzdění v poslední chvíli při jízdě po levé straně ulice mohlo a za všech okolností též musilo auto zajetí až na pravý chodník ve směru jízdy a to ještě tak prudce, že přerazilo dosti silný strom u samého kořene a přirazilo chodce V-a na zeď, odrazilo se ode zdi a se převrátilo. Poněvadž nalézací soud při nedostatku potřebných důkazů o rychlosti a způsobu jízdy obžalovaného, jakož i o příčině nehody nevyhověl návrhu veřejného obžalobce na provedení důležitého onoho důkazu, který případně mohl sloužiti k usvědčení obžalovaného a po případě i k vyvrácení jeho tvrzení o neznámém chodci, porušil tím zásadu trestního řízení (§ 3 tr. ř.), již šetřiti káže podstata řízení, kterým se zabezpečuje trestní stíhání, a bylo proto rozsudek zrušiti jako zmatečný podle § 281 čís. 4 tr. ř. a věc vrátiti podle § 288 čís. 1 tr. ř. nalézacímu soudu k novému projednání.

Čís. 3498.

Rozsah náhrady škody jako podmínky beztrestnosti ve smyslu § 187 tr. zák. nelze určovati ex nunc, podle doby, kdy náhrada škody přichází v úvahu, nýbrž ex tunc, podle doby, kdy byl spáchán trestný čin (při podílnictví na krádeži podle doby, kdy pachatel věci ukryl, na se převédl nebo zašantročil, věda, že věci ty pocházejí z krádeže); nemožnost úplné náhrady škody, způsobená náhodou nebo cizí vinou, jde na vrub pachatelův.

(Rozh. ze dne 28. května 1929, Zm II 219/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 16. března 1928, pokud jím byl obžalovaný Ferdinand G. podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 písm. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovaný Ferdinand G. podle § 259

čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185 a 186 písm. a) tr. zák. a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozsoudil.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství je v právu, pokud, dovola-
vající se důvodu zmatečnosti podle čis. 9 b) § 281 tr. ř., namítá, že
rozsudkovým výrokem, jímž byla obžalovanému Ferdinandu G-ovi při-
znána beztrestnost pro účinnou lítost ve smyslu § 187 tr. zák., bylo
zákonu použito nesprávně. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný G. převzal
od obžalovaného Karla P-a, podle rozsudku jednoho ze tří spolupacha-
telů krádeže na Jindřichu G-ovi, tři balíky plátna a že mu na toto zboží
půjčil 1.000 Kč, že třetího dne přišel k němu P. zase a vzal si z těchto
tří balíků čtyři kusy plátna, uváděje, že má na to odběratele a že mu
(G-ovi) z utržených peněz vrátí 500 Kč, že G., převáděje a ukrýváje
balíky ty věděl, že pocházejí z krádeže, že G. na to poslal dne 12. čer-
vence 1927 svého syna Alfréda na policii, že tento přivedl policejního
inspektora do krámu G-ova a tento že pak, sděliv policii, co o věci
zvěděl, vydal policii zboží, P-em mu odevzdané až na ony čtyři kusy
plátna, P-em dříve vyzdvihnuté. V tomto jednání G-ově shledal soud
účinnou lítost a sprostil proto G-a z obžaloby s podotknutím, že ony
čtyři kusy plátna tím, že si je P. vzal zpět, pro posouzení škody vzešlé
z jeho skutku odpadly, ježto v době, kdy G. učinil oznámení, nebyly již
v jeho držení. Zmateční stížnost poukazuje, napadajíc tento názor na-
lézacího soudu, správně na jasné ustanovení § 187 tr. zák., podle něhož
jest podmínkou beztrestnosti z důvodu účinné lítosti, když podílník
prve, než o tom zví vrchnost, napraví všechnu škodu, vzešlou z jeho
podílnictví, pokud se část ta vyšetřiti dá, a dovozuje, že G. tím, že ne-
odvedl veškeré zboží, které na se převedl a náhradu za ony čtyři kusy
nedal, tuto náležitost nesplnil. Zmateční stížnost usuzuje správně, že
škodu, t. j. rozsah její náhrady jako podmínky beztrestnosti ve smyslu
§ 187 tr. zák. nelze určovati ex nunc, totiž podle doby, kdy přichází
v úvahu náhrada škody, nýbrž ex tunc, t. j. podle doby, kdy byl spáchán
trestný čin, tedy podle doby, kdy pachatel věc ukryl, na se převedl nebo
zašantročil věda, že věci ty pocházejí z krádeže, při čemž i nemožnost
úplné náhrady škody, způsobená náhodou nebo cizí vinou, jde na vrub
pachatelův. Podílnictví je dokázáno řečenými akty a škodu z činu
vzniklou jest posuzovati podle ceny věcí, již měly v době dokonání
trestného skutku, jakž plyne jasně ze slov zákona: »škodu z jeho činu
povstlou« (rozh. čis. 63, 992, 1088, 2000, 2364, viz též čis. 1790 a
2738 sb. n. s.). Způsobem tím se však obžalovaný G. nezachoval, ježto
nenahradil cenu oněch čtyř kusů plátna, jež v době oznámení nebyly
již v jeho držení, protože si je P. vzal zase zpět. Bylo proto zmateční
stížnosti vyhověti a zrušiti napadený jí výrok jako zmatečný podle čis.
9 b) § 281 tr. ř., aniž bylo potřebí zabývati se jejími dalšími vývody.
Ve věci samé rozhodnouti nebylo zrušovacímu soudu možno vzhledem
k tomu, že spolehlivě nebyla zjištěna cena věcí, které G. na se převedl,
a že zjištění o jeho vědomí, že věci pocházejí z krádeže, zejména i ze

zločinné povahy skutku je mlhavé, a nezbylo proto, než odkázati věc podle § 288 čís. 3 tr. ř. na soud první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozsoudil.

Čís. 3499.

K objektivní skutkové podstatě přestupku podle § 516 tr. zák. není třeba, by veřejné pohoršení skutečně vzešlo, stačí, je-li smilné jednání způsobilé vzbuditi veřejné pohoršení.

Tato způsobilost jest opodstatněna i tam, kde smilný čin byl spáchán třebas neveřejně, avšak v přítomnosti třetích osob.

Subjektivní skutková podstata § 516 tr. zák. předpokládá, že si pachatel byl vědom možnosti, že se o jeho činu doví více osob.

(Rozh. ze dne 28. května 1929, Zm II 365/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Adolfa K-e do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 1. června 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zprznění krve podle § 131 tr. zák. a přestupkem proti veřejné mravopoctnosti podle § 516 tr. zák., zavrhl, pokud čelila proti výroku odsuzujícímu stěžovatele pro zločin podle § 131 tr. zák.; naproti tomu jí vyhověl, pokud napadla rozsudek ve výroku odsuzujícím stěžovatele pro přestupek podle § 516 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v této části a podle § 290 tr. ř. též ve výroku odsuzujícím obžalovanou Emilii K-ovou pro přestupek podle § 516 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu u obou obžalovaných a ve výrocích s tím souvisejících, a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozsoudil a při výměře trestu přihlížel u obou obžalovaných k nezrušenému výroku, odsuzujícímu je pro zločin podle § 131 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud napadá rozsudek ve výroku, odsuzujícím stěžovatele pro přestupek podle § 516 tr. zák. K objektivní skutkové podstatě přestupku podle § 516 tr. zák. není sice třeba, jak mylně za to má stížnost, by veřejné pohoršení skutečně vzešlo; stačí, je-li smilné jednání způsobilé, vzbuditi veřejné pohoršení. Tato způsobilost jest opodstatněna i tam, kde smilný čin byl spáchán třebas neveřejně, avšak v přítomnosti třetích osob a kde si pachatel musil býti vědom možnosti, že se o činu doví více osob. Rozsudek zjišťuje toliko, že stěžovatel souložil s vlastní svou dcerou v noci za pološera v přítomnosti dvou cizích osob, z nichž Anna B-ová počínání jich pozorovala, subjektivní stránkou činu se však rozsudek vůbec nevypořádal, neučiniv zjištění v tom směru, že si stěžovatel musil býti vědom možnosti, že se o činu doví více osob. Zjištění toho bylo však v souzeném případě tím více potřebí, ana situace v době činu byla podle udání